

Simbioza u praživotinja

Kajtezović, Najla

Undergraduate thesis / Završni rad

2010

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Faculty of Science / Sveučilište u Zagrebu, Prirodoslovno-matematički fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:217:463499>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-09-22**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Faculty of Science - University of Zagreb](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
PRIRODOSLOVNO-MATEMATIČKI FAKULTET
BIOLOŠKI ODSJEK

SIMBIOZA U PRAŽIVOTINJA

SYMBIOSIS IN PROTOZOA

SEMINARSKI RAD

Najla Kajtezovi

Preddiplomski studij znanosti o okolišu

(Undergraduate Study of Environmental Sciences)

Mentor: doc. dr. sc. Goran Kovačević

Zagreb, 2010.

ZAHVALE

Najviše hvala **mojoj sestri Sabini** na moralnoj i financijskoj potpori i zato što je strpljivo trpila sve moje biološke pokuse i izreckane knjige o biologiji.

Hvala **Rusi i Rusmiru** što su bezrezervno vjerovali u mene, **mami** koja me je naučila da svako živo biće treba poštovati i mom **tati**.

Hvala **Vedranu Šegi i Nesi Šimi** što su mi dali hrabrosti da dođem u Zagreb i bili moja potpora tijekom cijelog studija, **Lavoslavu Čakloviću** i **Dei Horvat** što su me uvijek podsjetili ali da se u Prirodi skriva mnogo više od materije, **Vedrani Klajn** na vječitom optimizmu koji je tako nesebično dijelila, **Mili Karlici** na ljubavi i potpori, **Nataši Štrabi** na potpori i pomoći oko, mrske mi, statistike.

Hvala **dr.sc. Vesni Svetli** jer mi je otkrila da u svakom od nas spava radoznali znanstvenik, **doc.dr.sc. Renati Matonić-Kepić** jer mi je preporučila mnoge zanimljive članke i strpljivo slušala moje priče o zrakašima.

Hvala **doc.dr.sc. Draginji Mrvoš-Sermek, Andreji Brigi, dipl. ing, dr.sc. Marku Milišiću i dr.sc. Kristini Pikelj** na riječi ima potpore koje su njima možda bile beznačajne, ali su meni bile neprocjenjive.

Hvala i **Maji Filipović** i **Draganu Škoriću** što me tjeraju da se više smijem i što toleriraju moje dr.-Dolittle-šumske-podvige.

Hvala **Romanu Murru** i **Lani Vidmar** kao i svima onima koji su me obogatili i doveli do ovog trenutka.

I na kraju puno hvala mom mentoru **doc.dr.sc. Goranu Kovačeviću** jer u studentima uvijek vidi ono najbolje, hvala na brižljivo prenesenom znanju iz evolucije i najviše hvala na pomoći oko pisanja ovog završnog rada: na razumijevanju, slobodi da samostalno istražujem u prašumi literature, ključnim lancima i vrlo jasnim smjernicama.

SADRŽAJ

1. UVOD.....	1
2. SIMBIOZA U PRAŽIVOTINJA.....	2
2.1. Simbioza u koljenu Ciliophora (trepetljikaši).....	7
2.2. Simbioza u koljenu Sarcodina (sluzavci).....	11
2.3. Simbiotske bakterije i trepetljikaši u buragu preživa a.....	13
2.4. Praživotinjski simbionti u kukcima.....	14
2.5. Simbioza praživotinja i biljaka.....	14
3. LITERATURA.....	16
4. SAŽETAK.....	19
5. SUMMARY.....	20

1. UVOD

Svaki organizam, zauzimaju i određenu nišu, nastoji se što bolje prilagoditi na abiotičke i biotičke čimbenike. Stupanje u simbiozu otvara potpuno novo mjesto u niši, koje je nedostupno organizmima koji nisu odabrali tako blizak suživot, kao i samim slobodnoživim organizmima prije postizanja tog stupnja integracije. On nerijetko nosi sa sobom i neka žrtvovanja (kao što su nemogućnost samostalnog obavljanja nekih biokemijskih procesa), no ona su često manja od ukupnog dobitka, a to je sposobnost zauzimanja nove niše. Kao primjeri simbioze najčešće se navode višestanični organizmi (najbolji primjer za to je simbioza moruzgve i raka samca) kod kojih je vrlo lako pojmiti funkcije te simbioze čak i bez nekog pomnijeg znanstvenog proučavanja. U slučaju praživotinja nije moguće na prvi pogled zaključiti koje su to sve prilagodbe sudionika simbioze, jer se radi o organizmima čija je mala veličina i dalje ograničavajući čimbenik prilikom istraživanja. Međutim, u tom mikroskopskom svijetu krije se iznenađujuća raznolikost oblika, funkcija, veličina, pa čak i boja. Praživotinje i njihove simbiote možemo naći od hidrotermalnih otvora, suncem obasjanih pelagičkih voda oceana pa sve do mrakospleta korijenja. Koliko god spretno su praživotinje zauzele sva staništa na Zemlji, u simbiotskim asocijacijama uspjele su napraviti i jedan korak dalje.

2. SIMBIOZA U PRAŽIVOTINJA

Praživotinje (Protozoa) su pripadnici carstva Protista. Njihova evolucija je započela otprilike prije 1,6 milijardi godina. (<http://www.morning-earth.org/>) To su eukariotski, u pravilu heterotrofni, organizmi. Sve životne funkcije su organizirane na jednostaničnoj razini te zbog toga imaju složeniju građu od pojedinačnih stanica mnogostaničnih organizama. Veličina im varira od 2 do 4500 µm za solitarne i po nekoliko metara za kolonijalne oblike. (Habdija i sur. 2003; <http://www.viveka.math.hr/~najla/>) S obzirom na raznolikost njihovih oblika, veličine, građe i načina života, praživotinje su vjerojatno najraznolikija skupina organizama, koja obuhvaća oko 25 000 vrsta. Nastanjuju mora (npr. krednjak *Globigerina bulloides*; zrakaš *Zygocircus productus*), vode na kopnu (npr. sunašce *Actinosphaerium eichorni*, trepetljikaš *Stylonychia mytilus*) i vlažno tlo (npr. gole amebe *Acanthamoeba castellanii* i *Hartmanella vermiformis*) gdje se hrane fagocitozom (npr. trepetljikaš *Vorticella campanula*, zrakaš *Lithomelissa thoracites*). Neki od njih su nametnici (npr. bičasti *Trypanosoma brucei* i *Leishmania tropica*), a postoje i fotoautotrofni oblici (npr. bičasti *Dinopysis sphaerica* i *Ceratium macroceros*) te saprozoički oblici (npr. gola ameba *Amoeba proteus*). Najjednostavnija podjela praživotinja je na pet koljena: Mastigophora ili Flagellata (bičasti), Sarcodina (sluzavci), Sporozoa ili Apicomplexa (truskovci), Cnidospora i Ciliophora (trepetljikaši). (Habdija i sur. 2003)

Simbioza je odnos u kojem različite vrste žive u bliskoj asocijaciji. Pozitivan odnos se pojavljuje kada ta interakcija niti jednoj vrsti nije škodljiva, a dobrobit je veća od plaćene cijene za bar jednu vrstu (npr. nesposobnost vrste *Amoeba proteus* da obavlja neke metaboličke funkcije vezane uz jezgru bez simbiotskih bakterija), a također može imati bolju vijabilnost od aposimbiotskih jedinki (npr. zrakaši u oligotrofnim morima). Oblici simbioze su: mutualizam (odnos koristan za obje vrste), komenzalizam (odnos koji je za jednu vrstu pozitivan, a za drugu neutralan), amenzalizam (odnos koji je za jednu vrstu negativan, a drugu neutralan) i parazitizam (odnos koji je za jednu vrstu pozitivan, a za drugu negativan). Mutualizam može, ali ne mora, biti specifičan za to određene vrste, može biti obligatan ili fakultativan, a može i ne mora biti koevoluirajuć, dok je komenzalizam fakultativan za vrstu koja ne profitira i ne stupa u koevoluciju sa svojim

simbiontom. Simbioza je prisutna u svim carstvima života. (Cain i sur. 2008) Simbioza u praživotinja je specifi na po tome što se radi o jednostani nim eukariotskim organizmima koji mogu stupati u simbiozu s drugim jednostani nim organizmima (prokariotima ili eukariotima) kada praživotinje, zbog njihove veli ine, možemo nazivati doma inima. Kad se radi o simbiozi s višestani nim organizmima (preživa ima, nižim termitima i nekim skupinama žohara), praživotinjske simbiote možemo nazvati gostima jer se nalaze unutar tijela životinje (u njihovom probavnom sustavu), a višestani ni organizam doma inom. Simbioza s višestani nim organizmima specifi na je po tome što se dobrobit za doma ina temelji na aktivnostima bakterijskih simbionata u praživotinja (npr. simbiotske bakterije unutar praživotinja u crijevu termita koje razgra uju celulozu), ali i ostalih slobodnoživu ih bakterija u probavnom sustavu ovih organizama. Drugim rije ima, praživotinje su istovremeno i doma ini (za bakterije) i gosti (u višestani nim organizmima). Simbionti-gosti su naj eš e vrlo brojni, a njihov broj ovisi o veli inskom odnosu gost-doma in. S obzirom na položaj jednostani nih simbionata (gosti, npr. alge i bakterije) u odnosu na doma ina (praživotinja), simbioza u praživotinja može biti endosimbioza (kada se simbionti nalaze unutar citoplazme doma ina) ili ektosimbioza (kada se simbionti nalaze izvan citoplazme praživotinjskog doma ina).

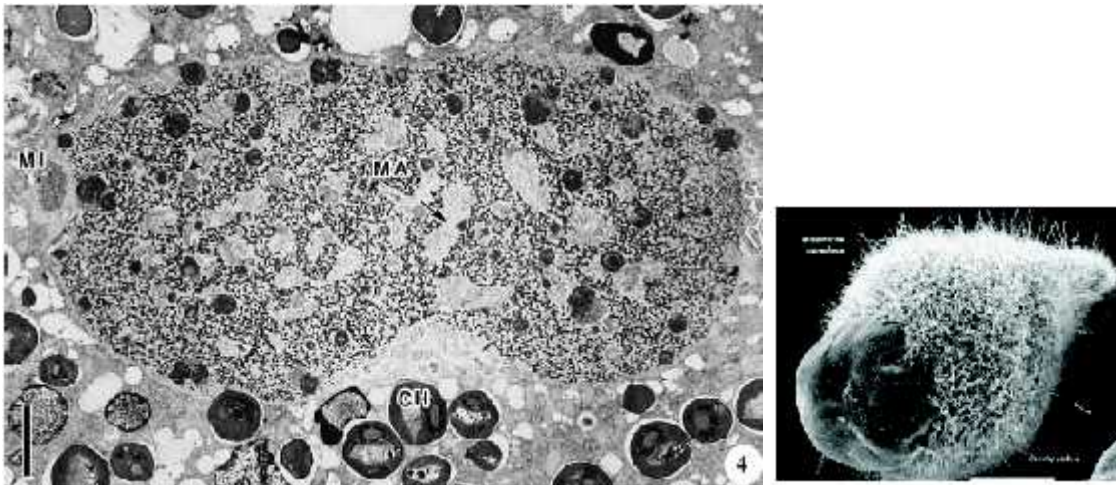
Položaj endosimbionta-gosta može varirati kod pojedinih organizama. On može biti smješten u citoplazmi (zrakaš *Collosphaera globularis* i alge) ili u organelima kao što su makronukleus (trepetljikaš *Spirostomum minus* i bakterije), mikronukleus (trepetljikaš *Paramecium caudatum* i bakterije), mitohondriji (trepetljikaš *Urotricha ovata* i bakterije), kontraktilnom sustavu doma ina (*Spirostomum minus* i bakterije) ili ak u perinuklearnom prostoru (trepetljikaš *Paramecium duboscqui* i bakterije). Raspored može biti to no lociran s obzirom na položaj hranidbenog aparata (npr. kod trepetljikaša), a ovisi i o prisutnosti i specifi noj gra i skeleta kod odre enih skupina (npr. kod zrakaša). (Fokin i sur. 2005; Takahashi i sur. 2003; Görtz 2001)

Pojavljivanje simbioze s algama i cijanobakterijama je ograni eno na foti ku zonu, dok se simbioza s bakterijama javlja i u afoti kim zonama.

Kod nekih praživotinja simbionti-gosti mogu biti pripadnici jedne vrste (npr. *Paramecium bursaria* i *Chlorella vulgaris*). No postoje i primjeri kada u jednom doma inu žive simbionti koji pripadaju razli itim carstvima života (npr. trepetljikaš

Frontonia leucas koji u citoplazmi ima simbiotske alge roda *Chlorella* sp., a u makronukleusu ima simbiotske α -proteobakterije) (Slika 1.lijevo). (Fokin i sur. 2003) Još je zanimljiviji primjer u praživotinja roda *Mixotricha* koje se nalaze u crijevu termita (Slika 1.desno), a istovremeno imaju četiri skupine simbiota: tri vrste bakterija (spirohete) na površini stanice koje ju pokreću i jednu vrstu endosimbiotskih bakterija koje vrše funkciju mitohondrija.

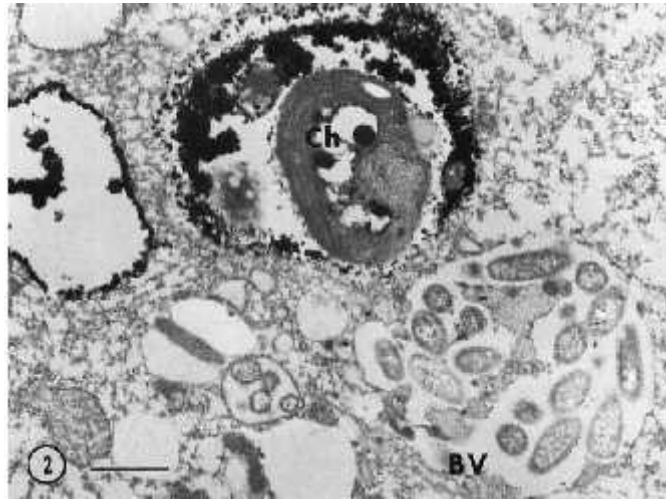
(<http://faculty.uca.edu/benw/biol4415/presentations/lect12.pdf>)

Slika 1. Trepetljikaš *Frontonia leucas* i intracelularni simbioti: CH - *Chlorella* sp. u citoplazmi i simbiotske α -proteobakterije (strelica) u makronukleusu. Crtica predstavlja 4.5 μ m. (lijevo) (Fokin i sur. 2003); *Mixotricha paradoxa* i tri vrste ektosimbiotskih bakterija (desno) (<http://faculty.uca.edu/benw/biol4415/presentations/lect12.pdf>)

Još jedna od specifičnosti simbioze u praživotinja jest činjenica da se one hrane jednostaničnim organizmima. Postavlja se pitanje kako simbiotska praživotinja prepoznaje potencijalne simbiote. To se događa zbog specifičnih mehanizama koji omogućuju avajnu prepoznavanje između praživotinje i simbionta te na taj način avajnu razgradnju u probavnim mjehurićima. Razlika između vezikula u kojima se događa probava i vezikula u kojima su smješteni simbioti može se vidjeti na Slici 2. Prikazana je vezikula u kojoj se događa probavljanje alge *Chlorella* sp. Prema reakcijskim produktima koji nastaju tijekom probavljanja (tamnije obojeno područje na rubovima

vezikule), vidljivo je da se ne radi o simbiozi za razliku od druge vezikule u kojoj se nalaze simbiotske bakterije i u kojoj nema tragova probavljanja. (Jeon i sur. 1976)

Slika 2. Vezikula s algom *Chlorella* sp. (Ch) u kojoj se događava probava i vezikula (BV) u kojoj se nalaze simbiotske bakterije (Jeon i sur. 1976)

U slučaju simbioze trepetljikaša *Paramecium bursaria* s algom *Chlorella* sp., prepoznavanje simbionta se događava zahvaljujući i lektin/glikan interakcijskom mehanizmu vezanom za vanjske membrane ovih organizama. Alge se u trepetljikašu nalaze u perialgalnoj vakuoli koja se još zove simbiosom i štiti je od stapanja s lizosomima. Membrana simbiosoma ima drugu iju strukturu od strukture probavnih vakuola i ne sadrži kiselu fosfatazu kao probavne vakuole. (Kovacevic i sur. 2009) Nakon što je simbioza između trepetljikaša i alge ostvarena, simbionti se u iduim generacijama prenose binarnom diobom stanice domaćina koju prati i binarna dioba simbionta. Kod vrste *P. bursaria* je primijećena povezanost između strujanja citoplazme, tijekom kojeg citoplazmatske granule i simbionti struje u to određeno smjeru pod utjecajem mikrotubula, i dijeljenja simbionata. Dijeljenje trepetljikaša počinje tek kada se to strujanje zaustavi. Zabilježeno je da se simbiotske alge također dijele isključivo u tom periodu i na taj način se održava približno jednak broj simbionata u iduim generacijama. Moguće je da je to jedan od mehanizama kojim trepetljikaš kontrolira broj simbiotskih algi. (Takahashi i sur. 2007)

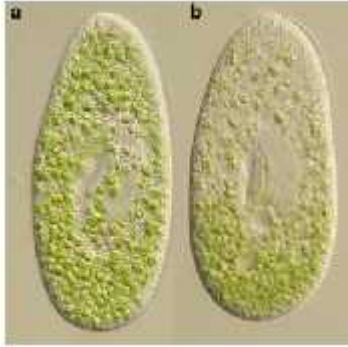
Pretpostavlja se da su mutualizam i komenzalizam proizašli iz pokušaja parazitizma. Dobar primjer koji pokazuje kako je mogu prijelaz izme u parazitizma na mutualizam je niz eksperimenata koje je od 1966. godine provodio Kwang Jeon s vrstom *Amoeba proteus* i nametni kim štapi astim bakterijama. Bakterije su spontano inficirale svaku amebu. U po etku je taj utjecaj bio negativan: doma in je ponekad ugibao, inficirane jedinke bile su manje veli ine od neinficiranih, rasle su sporije i puno su teže podnosile manjak hrane. Pet godina poslije bakterije su evoluirale tako da su postale bezopasne za amebu, a ameba je evoluirala tako da je njena jezgra postala ovisna o bakteriji kako bi mogla obavljati normalne metaboli ke funkcije. Serija eksperimenata nakon toga je pokazala da niti jedna vrsta više ne može preživjeti neovisno jedna o drugoj, tj. odnos je iz parazitskog prešao u obligatni mutualizam u kojem je jasna dobrobit – sposobnost preživljavanja. (Cain i sur. 2008)

Simbioza je najbolje istražena u koljena Ciliophora i Sarcodina, a ne javlja se jedino u praživotinja iz koljena Sporozoa i Cnidospora iji pripadnici su obligatni paraziti. (Habdija i sur. 2003)

2.1. Simbioza u koljenu Ciliophora (trepetljikaši)

Endosimbioza između trepetljikaša i jednostanih algi roda *Chlorella* spada u najbolje proučene simbioze u praživotinja. Alga od trepetljikaša dobiva ugljikov dioksid i anorganske nusprođukte metabolizma, ali i fizičku zaštitu od predatora. Trepetljikaš od alge dobiva velike količine ugljikohidrata koji ga mogu potpuno ili djelomično učiniti neovisnim o vanjskim izvorima hrane. Važna uloga alge je i u opskrbljivanju trepetljikaša kisikom. Kada alge dobivaju optimalnu količinu svjetlosti, kisik nastao fotosintezom dovoljan je za respiraciju trepetljikaša, dok se neiskorišteni dio ispušta u okoliš. Smatra se da je najveća dobrobit ove simbioze povećanje sposobnosti preživljavanja u razdoblju kada trepetljikaš nema dovoljno hrane, odnosno kada postoji nedostatak nutrijenata za algalnog simbionta. Ova simbioza je osobito važna u oligotrofnim slatkovodnim i morskim okolišima. Međutim, veliki broj trepetljikaša sa simbiontima nađen je i u eutrofnim jezerskim vodama u granici oksidnih i anoksičnih slojeva vode. Primijećeno je da neki trepetljikaši s algama manje naseljavaju površinske slojeve vode u odnosu na one dublje. Smatra se da je razlog tome smanjena opasnost od predatora (Metazoa) koji su rjeđi u dubljim zonama siromašnijim kisikom i većom koncentracijom nutrijenata. Zabilježeno je i da su aposimbiotski trepetljikaši (*Paramecium bursaria* i *Climacostomum virens*) izloženiji predaciji nego trepetljikaši koji su imali simbiotske alge roda *Chlorella*. (Sommaruga i sur. 2009)

Još jedan od aspekata simbioze s algama jeste zaštita od UV zračenja. Iako trepetljikaši posjeduju mehanizme koji ih štite od štetnog djelovanja UV zračenja, prisutnost simbionata može imati pozitivan efekt. Kada su trepetljikaši vrste *Paramecium bursaria* izloženi jakom UV zračenju, alge se preorijentiraju u stanici domaćina tako da naprave *sjenu* koja štiti trepetljikaša kao što je to vidljivo na Slici 3.

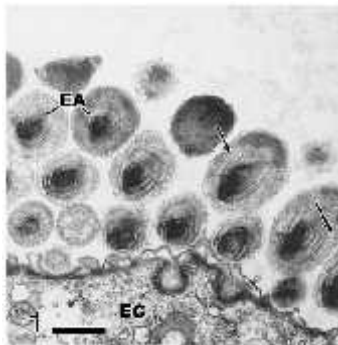

Slika 3. Raspored simbiotskih algi kada nije prisutno UV zračenje (a) i pod utjecajem UV zračenja - alge orijentirane u štit (b) (Sommaruga i sur. 2009)

Negativna posljedica prisustva velikog broja algi jeste hiperoksigencija te su trepetljikaši razvili posebne mehanizme kojima sprječavaju negativne posljedice prevelike koncentracije kisika, kao i preveliku potrošnju kisika kada alge ne vrše fotosintezu. (Sommaruga i sur. 2009)

Primjer za ektosimbiozu s bakterijama jesu trepetljikaši roda *Euplotidium*. Njihovo uobičajeno stanište jest pijesak. Ektosimbionti, koji se kod ovog roda nazivaju još i epiksenosomi, se nalaze na dorzalnoj strani korteksa trepetljikaša. Odrasli epiksenosomi imaju vrlo kompleksnu građu (uobičajenu za prokariote). DNA je smještena u kupolastoj apikalnoj zoni, dok citoplazma sadrži ekstruzivni aparat (koji izgleda kao vrpca omotana oko centralne jezgre) i košaru građenu od materijala koji je građeni kao mikrotubuli. (Slika 4.) Simbioza s bakterijama je konstantna u prirodi, a lako se održava i u laboratorijskim uvjetima u kulturama koje imaju dovoljan pristup hrani. Kada je trepetljikaš izložen polaganom izgladnjivanju i njegov stanični ciklus je usporen, on gubi simbiote. Gubitak simbionata ne utječe na ponašanje trepetljikaša niti na sposobnost razmnožavanja, međutim simbiotske bakterije nisu pronađene kao neovisni organizmi i nije ih bilo moguće uzgojiti u laboratorijskim uvjetima bez simbionata. Pretpostavlja se da je prisutna određena koevolucija između simbionata i domaćina pošto se epiksenosomi kod različitih domaćina genetički vrlo malo razlikuju. Važna uloga bakterijskog ektosimbionta je u obrani organizma od predatora. Napravljen je eksperiment u kojem je promatrano kako se predatorski trepetljikaš *Litonotus lamella*

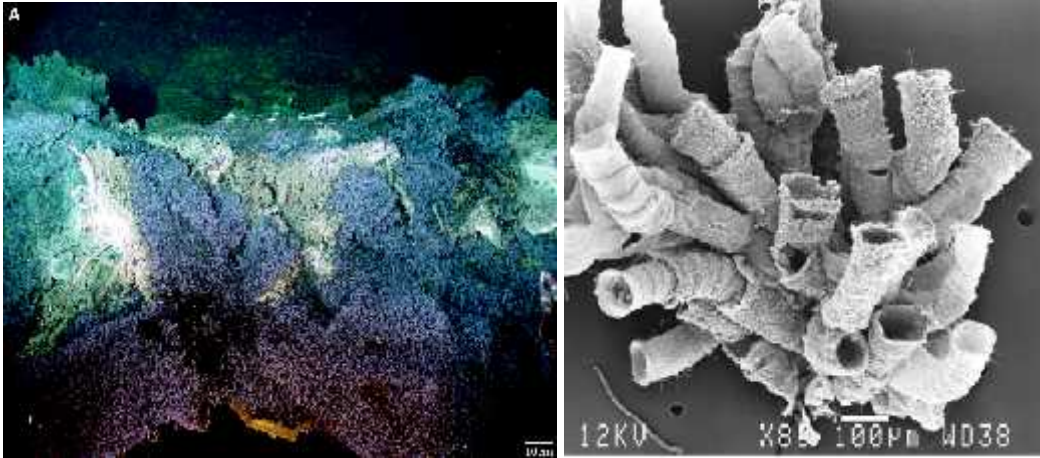
ponaša pri odabiru plijena s obzirom na prisutnost ektosimbionata. U kulturu su stavljeni trepetljikaši *Euplotes crassus* (bez simbionata) i *Euplotidium itoi* (bez simbionata). Predatorski trepetljikaš *L. lamella* prvo vrlo brzo pojede sve jedinke vrste *E. carassus*, a tek nakon toga po inje nešto sporije jesti jedinke *E. itoi*. Iz toga se može zaključiti da je preferirani plijen *L. lamella* trepetljikaš *E. carassus*, ali da se hrani i trepetljikašima vrste *E. itoi*. Međutim, kada se u kulturi nalaze *E. carassus* (bez simbionata) i *E. itoi* (sa simbiotima), *E. itoi* nikada ne bude pojedena što potvrđuje hipotezu da su epiksensomi vrlo bitni za ove trepetljikaše u prirodi jer im služe kao obrana od predatora. (Vannini i sur. 2003)

Slika 4. Mikrotubulima slične strukture u bakterijskih ektosimbionata u trepetljikaša roda *Euplotidium* (EA – ekstruzivni aparat, EC – citoplazma vrste *Euplotidium* sp.) Crtica predstavlja 1 μm . (Vannini i sur. 2003)

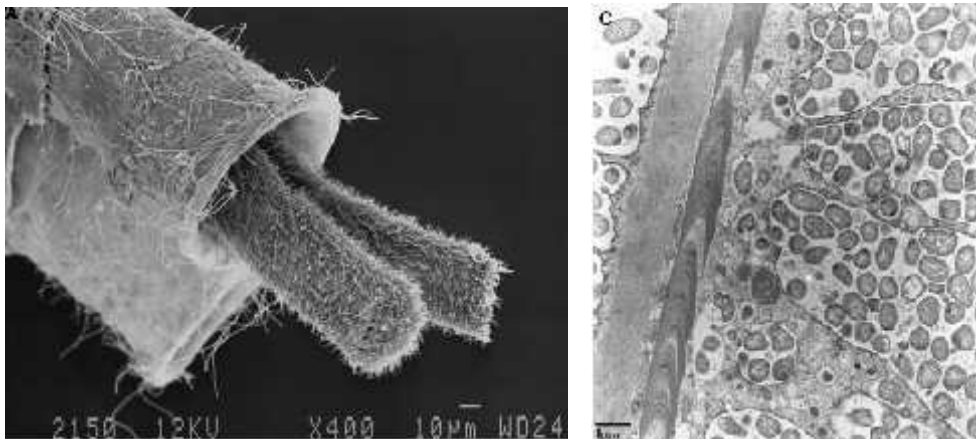
Drugi primjer je kozmopolitska morska vrsta *Euplotes magnicirratu*s kod koje je proučavana simbioza s bakterijama roda *Devosia*. Simbiotske bakterije nije bilo moguće uzgojiti u laboratorijskim uvjetima izvan trepetljikaša. Eksperimentalno je dokazano da *E. magnicirratu*s, nakon što ostane bez simbiotskih bakterija, ne može probavljati svoj plijen (*Dunaliella tertiolecta*) te je osušen na smrt. (Vannini i sur. 2003)

Simbioza trepetljikaša i bakterija u području dubokomorskih hidrotermalnih otvora prvi put je opisana 2006. godine. Folikulidni kolonijalni trepetljikaši roda *Follicunilopsis* na morskom dnu u blizini hidrotermalnih otvora Juan de Fuca grebena rade karakteristične plave tepihe (Slika 5.) kojima prekrivaju velike površine oko hidrotermalnih otvora.

Slika 5. Kolonije trepetljikaša roda *Follicunilopsis* na morskom dnu (lijevo); izgled segmenta kolonije (desno) (Couris i sur. 2007)

Nizovi kokoidalnih i nitastih bakterija na eni su na površini lorike, izme u redova trepetljika na površini trepetljikaša, te osobito oko peristomalne regije, ali nije dokazano da se radi o simbiotima (iako postoje jasne indicije da bi se moglo raditi o simbiozi). Nakupine kokoidalnih bakterija (od tri do preko trideset) u pravilno raspore enim vakuolama i izvan njih na ene su unutar citoplazme trepetljikaša (Slika 6.).

Slika 6. Lorika i peristomalna regija vrste *Follicunilopsis* sp. prekriveni bakterijama (lijevo); simbiotske bakterije u vakuolama unutar citoplazme (desno) (Couris i sur. 2007)

Sli nost ovakvog rasporeda bakterija s ostalim sluzavcima simbioze u praživotinja upu uje da se radi o simbiotskim bakterijama. (Kouris i sur. 2007)

2.2. Simbioza u koljenu Sarcodina (sluzavci)

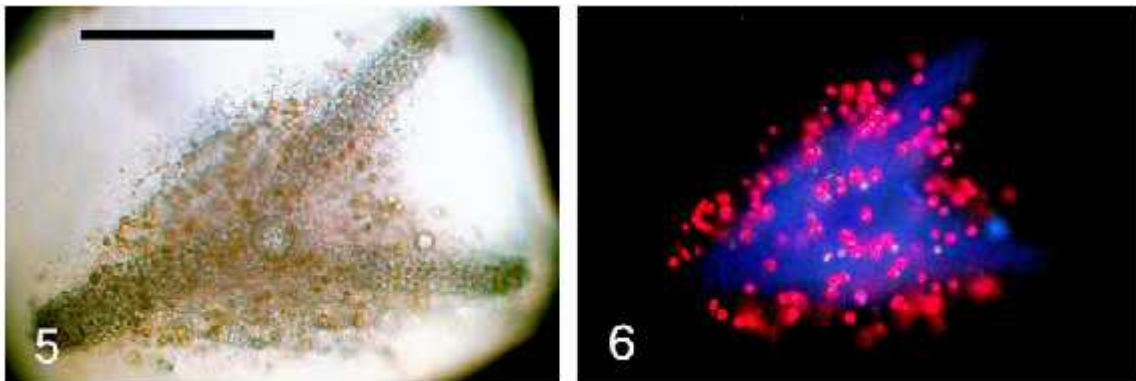
Simbioza u planktonskih morskih sluzavaca (zrakaši, krednjaci i akantariji) je poznata više od jednog stoljeća, ali detaljnija istraživanja simbionata i njihova determinacija su novijeg datuma. Identifikacija simbionata je vrlo problematična jer alge u simbiontu često promijene svoje morfološke karakteristike (npr. gubitak bikula, teka ili promjene veličine) koje služe za determinaciju. Još jedan od problema je i kontaminacija uzoraka koja je kod ovih organizama vrlo česta zbog njihove krhke građe. Prilikom uzorkovanja često dolazi do oštećenja stanice sluzavaca te se unutar organizma, osim simbiotskih algi, mogu naći i slobodnoživuće alge iz uzorka ili se alge koje su netom ingestirane mogu pogrešno proglasiti simbiontima. Zbog toga su neki simbionti samo determinirani do širih sistematskih kategorija na osnovu oblika plastida ili struktura jezgre. Najčešći simbionti su: Dinoflagellata (svjetlečice), Prasinophyta i Chrysophycophyta (uključujući i Chrysophyta, Bacillariophyta i Prymnesiophyta). (Gast i sur. 2001)

Zrakaši (Radiolaria) se smatraju najkompleksnijim praživotinjama. Stanica im je podijeljena perforiranom središnjom ćelijom na intrakapsulu i ekstrakapsulu (iz koje se pružaju pseudopodiji). Grade kompleksne skelete od silicijevog dioksida. (<http://www.viveka.math.hr/~najla/>) Simbioza u zrakaša je vrlo česta kod oblika koji žive u fotičkoj zoni. Prema mjestu pojavljivanja možemo ih dijeliti na simbionte koji se nalaze: u gustoj mreži pseudopodija pod tankim slojem citoplazme na samoj površini organizma (<http://www.ucmp.berkeley.edu/protista/radiolaria/radmm.html>), po cijeloj ekstrakapsuli više ili manje koncentrirani na pojedinim zonama u odnosu na skelet kao što je prikazano na Slici 7. (Takahashi i sur. 2003) ili, jako rijetko, u intrakapsuli. (Anderson 1992)

Najčešća je simbioza sa svjetlečicama. Svjetlečice se nalazi zatvoren u tankoj opnoj citoplazmi koju izlaze pseudopodiji na površini zrakaša. U toj zajednici zrakaša daje amonijak i ugljikov dioksid za svjetlečicu, a za uzvrat dobiva želatinoznu

opnu koja služi zrakašima i simbiontima kao zaštita i za hvatanje plijena. Simbioza s drugim simbiontima je nešto manje istražena. Kada postoji nedostatak hrane, alge mogu opskrbljivati doma ina s potrebnim hranjivim tvarima što ga može učiniti gotovo neovisnim o vanjskim izvorima hrane, te na taj način može izdržati nekoliko tjedana bez hrane. Simbioza može također smanjiti kompeticiju između individua u koloniji Radiolaria. (<http://www.ucmp.berkeley.edu/protista/radiolaria/radmm.html>)

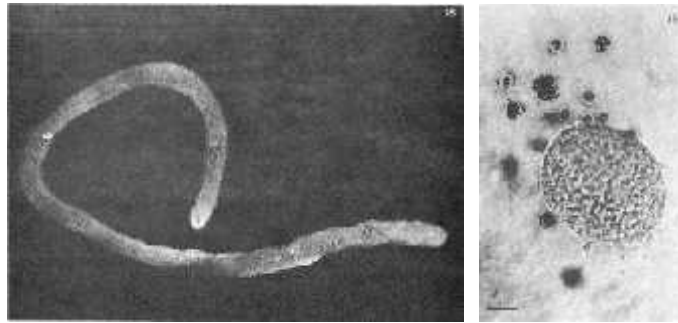
Neka istraživanja su pokazala da kod nekih zrača simbionti tijekom dana bude jako daleko u mreži pseudopodija, dok se pono i vraćaju dublje u unutrašnje dijelove stanice doma ina. (Kling i sur. 2002) Veličina simbionata u solitarnih oblika je u pravilnoj korelaciji s veličinom doma ina. Tako vrste velike oko 500 μm imaju simbionte velike oko 8-10 μm , dok vrste velike oko 150 μm imaju simbionte velike oko 5 μm . (Takahashi i sur. 2003)

Slika 7. Simbiotske alge u vrste *Euchitonina elegans* pod svjetlosnim mikroskopom (lijevo) i pod epifluorescencijskim mikroskopom (desno). Crtica predstavlja 200 μm . (Takahashi i sur. 2003)

Simbioza s algama je prisutna i kod kolonijalnih zračaša. Alge se nalaze u ekstrakapsuli. Kolonijalni i solitarni zračaši imaju jako veliku značajku u oligotrofnim morskim okolišima u kojima njihovi algalni simbionti značajno doprinose primarnoj produkciji, ali i iznimno velika raznolikost i gustoća jedinki u oligotrofnim vodama se također najviše im dijelom pripisuje kvalitetno uspostavljenoj simbiozi. (Caron i sur. 1995; Swanberg 1983)

Simbioza u kolonijalnih zrakaša predstavlja unikatne primjere simbioze zbog velike kolonije. Tako na primjer kolonije zrakaša *Collozoum longiforme* mogu biti duge tri metra i široke 7 mm u kojima se nalazi i do 10^{15} intrakapsula. Svaka intrakapsula može biti okružena s do čak 50 simbiotskih algi (velikih oko 15 μm) koje čine znatan dio biomase same kolonije. Iako velika kolonija, a time i broj centralnih kapsula i simbiota po koloniji, u prirodi jako varira (Slika 8.), njihov značaj je izuzetno velik. (Swanberg 1979)

Slika 8. Kolonijalni zrakaš *Collozoum longiforme*: kolonija duga 15 cm i široka 6 mm (lijevo) i centralna kapsula zrakaša okružena sa samo 17 simbiotskih algi (crtica predstavlja 20 μm) (desno) (Swanberg 1979)

2.3. Simbiotske bakterije i trepetljikaši u buragu preživaa

Preživaa i su biljojedi koji imaju želudac podijeljen na četiri odjeljka koji im omogućuju da, uz pomoć mikroorganizama (bakterija, gljivica, praživotinja) i enzima, probavljaju celulozu (i neke druge ugljikohidrate) koju inače ne bi mogli probaviti. Simbioza u praživotinja u ovom slučaju je specifična po tome što su oni u isto vrijeme simbionti-gosti (za preživaa) i simbionti-domaćini (za bakterije). Unutar buraga se nalaze trepetljikaši (*Diplodinium* sp., *Entodinium* sp., *Ophryoscolex* sp.) i obligatne aerobne bakterije (*Ruminococcus albus*, *R. flavefaciens* itd.). Kao rezultat anaerobnog okoliša, bakterije fermentacijom proizvode masne kiseline, ugljikov dioksid i vodik koje nakon toga koriste metanogene bakterije (*Methanobacterium ruminantium*). (<http://newworldencyclopedia.org/entry/Symbiosis>)

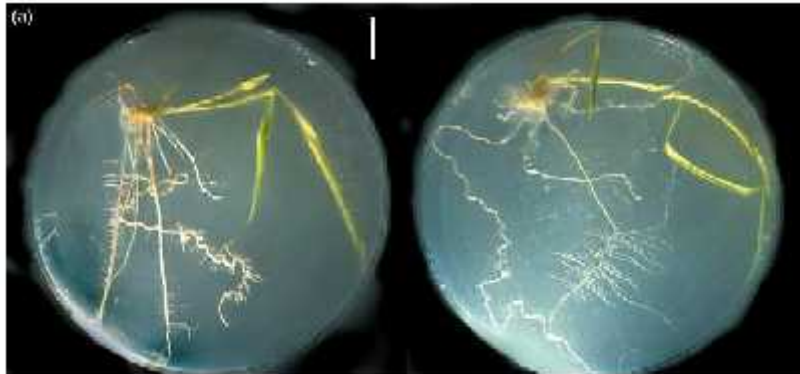
2.4. Praživotinjski simbioziti u kukcima

Kukci kao što su niži termiti i skupina žohara koji se hrane drvetom (*Cryptocercus*) također imaju simbiotske praživotinje (*Caduceia*, *Trichonympha*, *Mixotricha*) u svom probavnom traktu. Simbioza u praživotinja u ovom slučaju je specifična po tome što su oni u isto vrijeme simbioziti-gosti (za termita ili žohara) i simbioziti-domaćini (za bakterije). U japanskog podzemnog termita (*Reticulitermes flavipes*) pojedene sitne komade drva ingestiraju praživotinjski simbioziti (*Trichonympha agilis*) i razlažu ih na jednostavnije šećere (glukozu) te opskrbljuju svoje endosimbiotske bakterije. Bakterije fiksiraju elementarni dušik i sintetiziraju aminokiseline i vitamine te njima opskrbljuju domaćina – praživotinju, ali i termita. Bakterije proizvode još i octenu kiselinu i vodik iz šećera, a praživotinje, uz octenu kiselinu i vodik, izlučuju i ugljikov dioksid. Izlučena octena kiselina služi termitu kao izvor energije. (<http://faculty.uca.edu/benw/biol4415/presentations/lect12.pdf>; <http://rikenresearch.riken.jp/eng/frontline/6132>)

2.5. Simbioza praživotinja i biljaka

Rizosfera je kompleksan sustav u tlu u kojem dolazi do interakcije korijenja biljaka s mikroorganizmima (mikorizne gljive, rizobakterije itd.) i grabežljivcima kao što su praživotinje (amebe, trepetljikaši) i obli (Nematodes) koji mogu biti bakterivori ili se hrane praživotinjama te su vršni predatori u rizosferi. Biljke troše jedan dio fiksiranog ugljika na svoje simbiozite u korijenju kao što su mikorizne gljive ili ga izlučuju preko korijenja za slobodnoživu rizobakterije. Brojnost rizobakterija u tlu ovisi i o količini eksudata koji biljka izlučuje, a može doseći i 40% ukupne suhe tvari koju sintetizira. Glavni regulatori brojnosti rizobakterija su prvenstveno praživotinje. Pozitivnim djelovanjem praživotinja na rast biljaka smatralo se samo oslobađanje bakterijske biomase u obliku hranjivih tvari koje opet mogu koristiti same biljke, ali i drugi organizmi koji prebivaju u rizosferi. Međutim, boljim razumijevanjem bakterijske komunikacijske mreže s korijenjem biljaka koja pojačava izlučivanje eksudata za bakterije i time povećava njihovu brojnost te otkriven selektivnog hranjenja ameba

različitim bakterijama koje nastanjuju rizosferu (ovisno o vrsti, veličini i koncentraciji bakterija) došlo se do rezultata koji pokazuju da je ta veza puno važnija. Prisutnost ameba u rizosferi koje reguliraju brojnost, biološku raznolikost, veličinu jedinki i kolonija bakterija, dolazi do stvaranja duljeg i razgranatijeg korijenja (Slika 9.) koje omogućuje biljkama bolju apsorpciju hranjivih tvari iz okoliša. U ovoj asocijaciji ameba ima konstantan i obilan izvor hrane (rizobakterije) koji se razvija zahvaljujući biljnom eksudatu, dok biljka profitira zbog prisustva selektiranih rizobakterija i kontroliranog broja zahvaljujući amebama. Brojnost populacija ameba kontroliraju obilje. U optimalno uspostavljenoj simbiozi maksimizira se kruženje hranjivih tvari u tlu i povećava biomasa biljke, a time i njena konkurentnost u odnosu na ostale biljke. (Bonkowski 2004)

Slika 9. Izgled korijenja riže (*Oryza sativa*) u prisutnosti amebe (*Acanthamoeba* sp.) (desno) i bez prisutnosti amebe (lijevo) Crtica predstavlja 1 cm. (Bonkowski 2004)

3. LITERATURA

- Aderson O. R., Matsuoka A., 1992. Endocytoplasmic microalgae and bacteroids within the central capsule of the radiolarian *Dictyocoryne truncatum*. *Symbiosis* **12**, 237-247
- Bonkowski M., 2004. Protozoa and plant growth: the microbial loop in soil revisited. *New Phytologist* **162**, 617–631
- Cain, M.L., Bowman, W.D., Hacker, S.D., 2008. Mutualism and Commensalism. U: *Ecology*, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 302-319
- Caron D.A., Michaels A.F., Swanberg N.R., Howse F.A., 1995. Primary productivity by symbiont-bearing planktonic sarcodines (Acartaria, Radiolaria, Foraminifera) in surface waters near Bermuda, *Journal of Plankton Research* **17**, 103-129
- Gast R.J., Beaudoin D.J., Caron D.A., 2003. Isolation of symbiotically expressed genes from the Dinoflagellate symbiont of the solitary radiolarian *Thalassicolla nucleata*. *The Biological Bulletin* **204**, 210-214
- Gast R. J., Caron D. A., 2001. Photosymbiotic associations in planktonic foraminifera and radiolaria. *Hydrobiologia* **461**, 1-7
- Görtz H-D. 2001. Intracellular bacteria in ciliates. Review article. *International Microbiology* **4**, 143-150
- Fokin S. I., Schweikert M., 2003. Bacterial endocytobionts in the macronucleus of *Frontonia leucas* (Ciliophora, Peniculida). *European Journal of Protistology* **39**, 311–318
- Fokin S. I., Schweikert M., Brümmer F., Görtz H-D., 2005. *Spirostomum* spp. (Ciliophora, Protista), a suitable system for endocytobiosis research. *Protoplasma* **225**, 93–102
- Habdija I. i sur., 2003. Carstvo: Protista. U: *Protista-Protozoa i Metazoa-Invertebrata: Funkcionalna gra a i praktikum*, Meridijani, Samobor, 61-66
- Jeon K. W., Jeon M. S., 1976. Endosymbiosis in Amoebae: Recently Established Endosymbionts Have Become Required Cytoplasmic Components. *Journal of Cellular Physiology*, **89**, 337-344

- Kouris A., Juniper S.K., Frebourg G., Gaill F., 2007. Protozoan–bacterial symbiosis in a deep-sea hydrothermal vent folliculinid ciliate (*Folliculinopsis* sp.) from the Juan de Fuca Ridge. *Marine Ecology* **28**, 63–71
- Kovacevic G., Steiner J.M., Löffelhardt W., 2009. Cyanobacterial and Algal Symbioses, U: *Intracellular Niches of Microbes*, Wiley-VCH Verlag GmbH & Co., Weinheim, 527-546
- Sommaruga R., Sonntag B., 2009. Photobiological Aspects of the Mutualistic Association Between *Paramecium bursaria* and *Chlorella*, U: *Endosymbionts in Paramecium. Microbiology Monographs* **12**, 111-130
- Swanberg N.R., 1979. The ecology of colonial radiolarians: their colony morphology, trophic interactions and associations, behavior, distribution, and the photosynthesis of their symbionts. Doktorska distertacija 23-25
- Swanberg N.R., 1983. The trophic role of colonial Radiolaria in oligotrophic oceanic environments. *Limnology and Oceanography* **28**, 655-666
- Takahashi O., Mayama S. Matsuoka A., 2003. Host-symbiont associations of polycystine Radiolaria: epifluorescence microscopic observation of living Radiolaria. *Marine Micropaleontology* **49**, 187-194
- Takahashi T., Shirai Y., Kosaka T., Hosoya H., 2007. Arrest of Cytoplasmic Streaming Induces Algal Proliferation in Green Paramecia. *PloS ONE* **2**, 1-5
- Vannini C., Petroni G., Schena A., Verni F., Rosati G., 2003. Well-established mutualistic associations between ciliates and prokaryotes might be more widespread and diversified than so far supposed, *European Journal of Protistology* **39**, 481–485
- <http://faculty.uca.edu/benw/biol4415/presentations/lect12.pdf>, 2010. *Symbiosis in evolution*
- <http://www.morning-earth.org/>, 2010.
- <http://newworldencyclopedia.org/entry/Symbiosis>, 2010.
- <http://www.radiolaria.org>, Kling, S. A., Boltovskoy. D., 2002. *What are radiolarians?*
- <http://rikenresearch.riken.jp/eng/frontline/6132>, Ohkuma M., 2009. *Exploring symbiotic mechanisms through the genes of unculturable organisms*
- <http://www.ucmp.berkeley.edu/protista/radiolaria/radmm.html>, 2010. *Radiolaria*

<http://www.viveka.math.hr/~najla/>, Kajtezovi N., 2007. *Zrakaši (Radiolaria)*

4. SAŽETAK

Simbioza u praživotinja uglavnom predstavlja bliski mutualisti ki suživot izme u praživotinje i jednostani nih simbionata (bakterija, cijanobakterija i/ili jednostani nih alga) ili praživotinja i višestani nog organizma (preživa , niži termit ili žohar koji se hrani drvetom, biljka). Dobrobit simbioze za praživotinjskog doma ina može biti: dodatna opskrba hranjivim tvarima od jednostani ne alge ili cijanobakterije, zaštita od predatora i opskrba kisikom. Dobrobit simbioze za simbionte može biti: zaštita od predatora i opskrba hranjivim tvarima.

Jedna praživotinja može imati i nekoliko stotina jednostani nih simbionata. Simbioza može biti obligatna ili fakultativna, endosimbioza ili ektosimbioza. Simbioza je uobi ajena u trepetljikaša i sluzavaca. Najbolje istražena simbioza je ona izme u trepetljikaša roda *Paramecium* i jednostani nih algi roda *Chlorella*.

Ovaj rad je kratka prezentacija uobi ajenih primjera simbioze u praživotinja. Govori o nužnosti prilagodbe simbionta-doma ina i simbionta-gosta za uspostavljanje i održavanje simbioze. Važnost simbioze je u tome što omogu uje ovim organizmima zauzimanje novog mjesta u ekološkoj niši, koje je nedostupno drugim organizmima. Simbioza u praživotinja u prirodi je vrlo esta i raznolika, ali još uvijek nedovoljno istražena.

5. SUMMARY

Symbiosis in protozoa mostly represents a close mutualistic association between a protozoan and unicellular symbionts (bacteria, cyanobacteria or/and unicellular algae) or protozoans and a multicellular organism (ruminants, lower termites, wood-eating cockroaches, plants). Benefits for a protozoan host can be: extra food supply from intracellular algae or cyanobacteria, protection from predation and oxygen supply. Benefits for symbionts can be: protection from predation and nutrition supply.

One protozoan can bear a couple of hundreds unicellular symbionts. Symbiosis can be obligate or facultative, endosymbiosis or ectosymbiosis. It is very common in ciliate and sarcodine protozoans. The best studied symbioses are those between a ciliate protozoan of genus *Paramecium* and symbiotic unicellular algae of genus *Chlorella*.

This work presents a short overview of the most common examples of symbiosis in protozoa. It shows the necessity of adaptations of symbionts and hosts for formation and maintainance of the symbiosis. Symbiosis is very important because it allows these organisms to take new place in ecological niche which is out of reach to other organisms. Symbiosis in protozoa in nature is very common and shows a great diversity, but is still not adequately investigated.